

Izhaja:

10., 20. in 30. dan vsakega meseca.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 10 kr. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto za bolj premožne 2 goldinarja; za manj premožne rodoljube pa 1 gld. 50 kr.

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvu „Mira“ v Celovcu.

Leto XIII.

V Celovcu, 10. kimovca 1894.

Štev. 24. 25

Pozor, Zilani in Kanaleci!

Volitev deželnega poslanca imate pred durmi; razpisana je za dan 27. kimovca, toraj bodo prvotne volitve volilnih množ je v kratkem. Treba se je pripraviti na boj, da nas nasprotnik ne prehití. Rajni Nischelwitzer je bil namreč tudi deželni poslanec Zilsko-Kanalskega okraja. Ta volilni okraj obsega sodnije Kotiče, Št. Mohor, Podkloster in Trbiž, ali z drugo besedo: Zilsko in Kanalsko dolino. V tem volilnem okraju živijo Slovenci in Nemci; Podklosterski sodnijski okraj je ves slovenski razen Gradnikov in nemškutarjev (posili-nemcev), Št. Mohorski in Trbiški okraj sta na pol slovenska, na pol nemška, Kotičski okraj je pa ves nemški. Zato je pri zadnjih volitvah za deželni zbor za ta okraj, ki voli dva poslanca, združena slovensko-nemška katoliška stranka postavila enega nemškega in enega slovenskega kandidata, in sicer g. Huber-ja v Lesni dolini za Nemce in g. Ehrlicha, poštarja v Žabnicah, za Slovence. Žalibog je pa krščanska stranka pri volitvi propadla, in voljena sta bila liberalca Nischelwitzer in dr. Abuja v tem smislu, da govori prvi v imenu Nemcev, drugi pa v imenu Slovencev tega volilnega okraja. Zdaj je Nischelwitzer umrl, toraj nemški zastopnik volilnega okraja, in ker se zdaj samo en poslanec voli, spodobi se in je pravično, da zdaj volimo Huber-ja; kedar pridejo pa splošne volitve po vsej deželi, volili bomo v tem okraju spet dva poslanca, namreč Nemca Huber-ja in Slovenca Ehrlicha.

Tako daleč je tedaj ta stvar pojasnjena. Zdaj moramo pa prevdariti in se vprašati, koliko imamo upanja do zmage, in če ne bomo spet propadli, kakor zadnjič? Na to zamoremo odgovoriti, da je naše upanje za zdaj veliko boljše, in sicer se opira naše upanje na zadnjo volitev za državni zbor, pri kateri se je izvolil katoliški kandidat posestnik Peitler. Pri tej volitvi ste dve nemški občini, Dole in Riže (Dellach und Reisach) volili s krščansko stranko, ki ste bili prej liberalni. To je dobička šest glasov. Od slovenskih občin pa ste prej le Šteben in Brdo volili konservativno, zdaj pa tudi Blače in na pol tudi Goriče. Pri državnoborski volitvi je bilo v Št. Mohorskem okrajnem glavarstvu 30 konservativnih in 20 liberalnih glasov. Ako se nam posreči, pridobiti en glas v Goričah in 2 v Cirknem (Kirchbach), kakor se pričakuje, potem

imamo v zgornji in srednji Zilski dolini 33 glasov, nasprotniki pa le 17. V spodnji Zilski dolini (sodnija Podkloster) so tri občine, ki volijo volilnih množ: Podkloster 8, Bistrica-Strajaves 5, Smreče 5. Če se potrudimo, je zmaga naša v poslednjih dveh občinah, toraj 10 glasov naših proti 8 nasprotnim. V Kanalski dolini moramo vse moči napeti, da stare, poštene, slovenske Ukve liberalcem-nemškutarjem iz rok nazaj iztrgamo, potem bo v Kanalski dolini 6 slovenskih in 6 nemških glasov, in sicer so za našo stran Žabnice 2, Ukve 2, Lipalja vas 1, Lužnica 1 glas; za nemško stran Trbiška okolica 4, Pontabel 2 glasa. Ako toraj tudi v Podklosterski občini nič ne opravimo, nam je vendar mogoče zmagati, da nam le občine Šteben, Brdo, Goriče in Blače, ki so se pri zadnji volitvi tako dobro držale, zveste ostanejo, in ako se toliko potrudimo, da zmagamo v Smrečah (Čajna, Čače, Št. Jur), na Bistrici (Gorje, Zahomec, Straja ves), ter v Ukvah. Šteli bomo namreč potem naših glasov: v Trbiški sodnji 6, v Podklosterski 10 in v okrajnem glavarstvu Št. Mohorskem, kakor smo prej izračunili, 33 glasov, skupaj 49 glasov. Nasprotniki pa bi imeli po tem računu v Trbiški sodnji 6, v Podklosterski 8, v Št. Mohorskem glavarstvu pa 17, skupaj 31 glasov. Naša stranka bi imela potem 18 glasov večine.

Mi imamo toraj veliko več upanja do zmage, nego naši nasprotniki, sedaj le potem, če bomo pridno delali, kajti nasprotniki ne bodo držali križem rok. Zato pa prosimo častite rodoljube v imenu naše svete stvari, naj storijo takoj vsak svojo krščansko in domovinsko dolžnost. Agitacija je prav lahka, če pogledamo na delovanje naših liberalcev v deželnem zboru. Ali niso vedno dolgovne množili in deželne doklade povišali? In kaj koristnega so ustanovili z izposojenim in iz davkoplačevalcev iztiskanim denarjem? Par milijonov so vrgli v Dravo, vsakoletne deželne stroške za šolo so srečno pritirali do pol milijona goldinarjev, pa nam obetajo še hujših šolskih stroškov, ker pravijo, da je še vse premalo šol, in so jih začeli delati že po planinah! (Glej dopis iz Sel v zadnji št. 24). Kakošne šole nam Slovincem usiljujejo, o tem nam menda ni treba govoriti, ker to čivkajo že vrabci na strehah. Zidajo tudi velikansko bolnišnico, ki bo stala 600.000 do 700.000 gld. Plačali in uzdrževali jo

bodo Korošci, za plačevanje so naši ljudje še dobri, da bi se pa Korošice jemale za postrežbo bolnikov, ali pa usmiljene sestre, kakor je predlagal naš poslanec Einspieler, to se našim liberalcem spet ne dopade, rajši so poklicali postrežnice iz nemškega „rajha“, iz lutrovskega Berlina, ktere s slovenskimi bolniki še govoriti ne morejo. ker so trde Nemke. — Kako je deželni odbor Slovincem pravičen, pokazal je s tisto okrožnico, v kateri je nemščino proglasil za svoj edini uradni jezik in je slovenskim občinam prepovedal, njemu po slovensko dopisovati. Slovenske deželne doklade, ki jih Slovenci plačujejo, in s katerimi se tudi redijo in plačujejo deželni uradniki, ti slovenski denarji, pravimo, so pa koj dobri! Kako „napreduje“ Koroška dežela pod liberalnim vodstvom v gospodarskem oziru, o tem nam je nesumljiva priča deželni odbor sam, ki pravi v nekem poročilu, da blagostanje v deželi propada v toliki meri, da so se zmanjšali celó cesarski davki, pa ne da bi se bili znižali (saj se vedno le povišujejo!), ampak ker kmetje zemljo grofom prodajajo, da se potem pogozdi, obrtniki pa zapirajo delavnice in grejo po svetu, ker je tukaj premalo služka; tako potem zmanjka ljudij, katerim bi se davek naložil. — Ta majhna slika liberalnega gospodarstva na Koroškem naj za danes zadostuje.

Shod v Mižici,

kterega je priredilo naše „katoliško-politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem“ dne 26. vel. srpana 1894.

Bil je lep poletni dan, in solnce je močno pripekalo, ko smo se vozili po lepem polju od Pliberškega kolodvora mimo spodnjih in gornjih Libuč proti Mižici. Premagavši nekaj klanca, došli smo na ravnino, na kateri stoji Mižica. Ko nas vaški topničarji ugledajo, začeli so topiči pokati, da je kar grmelo. Še pred vasjo stoji Rehtova gostilnica in pred hišo velikanska lipa. Tukaj smo se ustavili. Pod lipo je stalo vse črno ljudstva, večidel so bili kmetje od blizo in daleč ter kovači iz Mižičkih fužin. Pozdravili so nas z burnimi živio-klici, kar nas je razveselilo, ker smo spoznali, da smo prišli med prijatelje. Število zbranih se je cenilo

Berač.

(Česka pravljica. Poslovenil Svečan.)

Bil je enkrat neki berač, ki se je imenoval Lakota. Imel je zraven ubožstva še toliko otrok, kolikor kamenja na njivi. In to mu je največ preglavice delalo, ker jih ni mogel nasititi.

Hodeč enkrat po biri, pride tudi do nebeskih vrat.

Potrkvši na vrata kliče: — „Sveti Peter, pomagaj, pomagaj!“

„Kdo pa je?“ oglasi se glas iz nebes.

„Jaz sem, ubogi Lakota; imam toliko otrok, kolikor kamenja na njivi.“

Nekaj časa pozneje se vrata nebeska odpro.

„Tu imaš, ubogi revež, namizni prt. Če nanj zakličeš: „Prt, pogrni se!“ boš videl, kaj se zgodi.“

Revež je utaknil namizni prt pod pazduho in odšel. Ko pride v vas, ustavi se v gostilni na glažek žganja. Ko ga popije, reče krčmarici:

„Jaz tu pustim ta-le namizni prt in pojdem beračit. Ali to vam pravim, naj prt ne kličete: „Prt, pogrni se!“

„Oh, kaj pa mislite, še v glavo mi ne pade.“

Ko Lakota odide, reče krčmarica sama sebi: „Rada bi vedela, zakaj bi ne smela zaklicati prt: „Prt, pogrni se?“

In pristopivši k prt reče: „Prt, pogrni se!“

In namizni prt sam je pogrnil mizo in v trenutku so na mizi dišale razne pečenke: divjačina, gos, raca, fazan, piščeta itd. Krčmarica se je najedla, kolikor je mogla, in kar je ostalo, je shranila.

„Neumna bi bila, ko bi namizni prt vrnila!“

Šla je in kupila ravno takšnega pri Judu.

V tem se je Lakota vrnil.

„Menda niste prt rekli: pogrni se,“ vpraša krčmarico.

„Kaj vam v glavo ne pade — tu si vzemite svoj prt, plačajte pa pojdite.“

Ko Lakota pride domú, vrže prt na mizo, pokliče otroke ter reče: „Zdaj bote nekaj videli! Le hitro vpijte: „Prt, pogrni se.“

In otroci so vpili, kar so mogli, ali prt se ni zganil.

Ves žalosten gre Lakota zopet k nebeskim vratom in trka:

„Kdo pa je?“

„Jaz, ubogi Lakota, ki ima toliko otrok, kolikor kamenja na njivi.“

„Ali ljuba duša, saj sem ti še le včeraj dal.“

„Sevé, sévé, toda mi smo vsi upili: Prt, pogrni se, a vendar se ni pogrnil.“

Sveti Peter maja z glavo ter reče: „Torej dobro, tu imaš kuro. Če k nji rečeš: „Ljuba kura, jajca nesi!“ boš videl, kaj se bo zgodilo.“

Stari Lakota je pozabil od samega veselja se zahvaliti.

In zdaj bi vsak mislil, da ta neumnež ne pojde več v gostilno. Ali šel je vendar. In zopet si je ukazal naliti glažek žganja.

Ko krčmarica pred njega postavi glažek, reče k nji: „Bodite tako prijazni in shranite mi to kuro, jaz pojdem beračit. Ali to vam pravim, naj ne rečete kuro: „Ljuba kura, jajca nesi.“

„Saj mi to prepovedujete!“

Ali komaj Lakota odide, hití krčmarica h kuro ter kliče: „ljuba kura, jajca nesi, jajca nesi!“

In kura je začela nesti jajca, eno za drugim in vsako je bilo iz zlata, tako da jih je imela zvita krčmarica poln koš.

„Francé“, rekla je sinu „leti hitro in kupi ravno takšno kuro, kakor je ta-le.“

To pot je beračil Lakota tako dolgo, dokler se Francetu ni posrečilo kupiti enako kuro; in ko se je Lakota vrnil, šla mu je krčmarica s kuro nasproti in rekla: „tu imate svojo kuro pa pojdite v imenu Božjem.“

Lakota vtakne kuro v mavho in hití domov. Doma so ga že pričakovali lačni otroci.

Zdaj pa vsi vpije: „Ljuba kura, jajca nesi“ reče, potegnivši kuro iz mavhe.

In otroci so vpili na vse pretege: „Ljuba kura, jajca nesi“ — ali ljuba kura je stala na eni nogi in gledala, kaj se ž njo godi. Konečno pa je dala nekaj od sebe, pa to ni bilo zlato jajce.

Ves nevoljen hití Lakota zopet pred vrata nebeska in prosi: „Sveti Peter, sveti Peter!“

„Kdo pa je?“

„Jaz, revež Lakota, ki ima toliko otrok, kolikor kamenja na njivi.“

„Ali saj si dobil včeraj — in predvčerajšnjim —“

In sveti Peter je majal z glavo še več.

„No, torej dobro,“ reče potem, „tu imaš palico in če k nji rečeš: Ljuba palica tepi, boš videl, kaj se zgodi.“

„Bog plačaj!“ zahvali se Lakota in jo mahne naravnost v gostilno.

„Ali to vam pravim“, reče krčmarici, ko je odhajal zopet beračit, naj k tej palici ne rečete: „ljuba palica, tepi!“

med 400 in 500 glav, med njimi 13 duhovnikov. Kam djati toliko ljudstva? Kot komisar je bil prisoten gosp. Kremenšek iz Velikoveca. Prosili smo ga, naj bi nas pustil zborovati pod lipo. Toda on je rekel, da tega nikakor ne sme dovoliti. Tako smo morali zborovati v tesni gostilniški izbi. Vanjo se je ljudstva natlačilo, kar je bilo mogoče, in nastala je silna vročina, ki je govornike zelo ovirala. Odprli smo vsa okna, pri katerih je ostalo ljudstvo zunaj hiše poslušalo. Govorniki so morali govoriti zelo glasno, da so tudi zunaj stoječi kaj slišali; tak glas pa ni vsakemu dan. To je bila edina ovira, ki je naše veselje kalila in naš uspeh zmanjšala.

Zborovanje je otvoril društveni predsednik č. g. poslanec Gregor Einspieler. Pozdravil je došle ude in goste ter predstavil g. vladnega komisarja. Potem je nastopil prvi govornik, g. kaplan Rozman iz Dravograda. Govoril je s krepkim glasom, jedernato in prepričevalno. Razložil je namen političnega društva, pri tem pa oostro šibal nasprotnike liberalce; kako tisti pravijo, da so tudi kristjani, pa se cerkve bojijo, molitev zanemarjajo in svojih krščanskih dolžnostij ne spolnujejo; kako oni vpijejo, naj duhovnik v cerkvi in zagrađu ostane, naj se med ljudstvo in v politiko ne meša, da bi na ta način pastirja odstranili in potem brez ovire njegovo čredo v pogubo zapeljali in razmesarili; pastir pa mora vedno čuvati svojo čredo, zato mora duhovnik vedno v tesni zvezi z ljudstvom živeti in mu biti vodnik tudi v političnih in gospodarskih zadevah, kakor to želi tudi sv. Oče papež Leon XIII. Ljudstvo je govorniku z glasnimi klici pritrjevalo. — Drugi govornik, g. kaplan Grm iz Šmihela, je govoril o šolah. S krepkim glasom in prepričevalnimi razlogi je dokazoval potrebo verske in narodne (slovenske) šole. Svoj govor je solil z drastičnimi zgledi in šaljivimi opazkami in prilikami, da je zbuhal občno veselost. — Tretji govornik g. urednik Haderlap je govoril o delavskem vprašanju. Glavne misli tega govora so bile: Kar delavce najbolj tare, to so slabe plače, predolgo delo, ponočno delo, žensko in otroško delo, pomanjkanje pravega postavnega reda pri obrtnijah, negotovost obstanka in revščina na starost. Govornik je razložil program socialnih demokratov in kazal, kako je tisti človeški nator nasproten in torej neizvršljiv. Našel je tudi nekatere nauke liberalizma in pokazal, kako se je prav iz liberalizma rodila socialna demokracija. Slednjič je trdil, da leži pomoč za delavce le v krščanskih resnicah in načelih, kakor uči okrožnica sv. Očeta papeža Leona XIII. o delavskem vprašanju: krvava prekucija bi delavce pahnila le še v večjo bēdo in revščino; oni naj ne zanikajo osebnega premoženja, temveč naj po tistem hrepenijo, ker le žival skrbi samo za danes, človek pa misli na bodočnost, na starost, na svoje otroke; delavske plače se morajo pravično uravnati, in sicer se mora delavcu toliko plače dati, da bo lahko preživel sebe, ženo in otroke, to pa je mogoče le po skupnem dogovoru vseh omikanih držav; ženske in otroci naj se ne rabijo za pretežko in ponočno delo: delavci naj si tudi sami pomagajo z ustanovo krščanskih delavskih društev. — Četrty govornik, gosp. prefekt Podgorc iz Celovca je z živimi in temeljitimi, z veliko pozornostjo sprejetimi besedami kazal na hitri propad kmetijskega stanū, kateri propad izvira največ iz slabih liberalnih postav; po-

moč je nujno potrebna, prvo pomoč naj kmetje sami iščejo v ustanovi kmetijskih zadrug; naj volijo dobre, za kmetijski stan goreče poslance in naj se tesno oklenejo dušnih pastirjev, ki kmetom le dobro hočejo. Tudi za delavce je veleni in odločni govornik spregovoril nekaj tolažilnih besed in obljubil ustanovo katoliškega delavskega društva v Prevaljah. — Gospod predsednik Einspieler je za tem spregovoril nekaj spodbudnih, sklepnih besed ter zaključil zborovanje z živio-klici na svitlega cesarja.

Potem smo se podali pod košato lipo, kjer je pihljala že večerna sapica, da smo si oddahnili od prejšnje vročine. Tu se je začela živahna in vesela zabava. Peysko društvo „Gorotan“ je prepevalo mile slovenske pesmi, vmes pa so se govorile različne šaljive in tudi resne napitnice, pri katerih se je kakor običajno odlikoval naš ljudski govornik g. Kandut iz Šmihela. Gospod poslanec Einspieler je svoje stališče v deželnem zboru primerjal z Danijelom v levnjaku, pa nas potolažil, da pridejo kmalu boljši časi, ker je tudi med koroškimi Nemci začela prava razsodnost zmagovati in so se začeli nagibati h katoliški stranki. Neki posestnik iz Mižice je obljubil, da hočejo on in njegovi sosedi pri prihodnjih volitvah krepko stati na strani katoliško-slovenske zastave. — Videlo se je na vseh obrazih, da je ljudstvo navdušeno za našo stranko; to nam je bilo v radost in zadoščenje, da smo lahko pozabili na vse težave. Pred sklepom tega popisa izrekamo srčno zahvalo ljubeznivemu g. provizorju Holcu, ki nam je tje in nazaj priskrbel tri vozove ter tudi vse drugo priredil, pa tudi gospodu gostirju Rehtu, ki nam je prijazno postregel ter si naložil mnogo truda in stroškov, da je postavil pod lipo mize in klopi. Čast in hvala pa tudi vsem udeležencem, posebno tistim, ki so se iz velike daljave (nekteri celo iz Kotelj, Dravograda in Ojstrice) potrudili na naš shod.

Dopisi prijateljev.

Iz spodnjega Roža. (Požarne brambce.) V naši dolini imamo mnogo gasilnih društev ali požarnih bramb, in to je dobro. Žalostno in za Slovence sramotno pa je to, da se te brambce razum. Št. Janžke (ktero vodi vrli g. Martin Štih-Slemic) po nemško pačijo, svoj slovenski materni jezik pa zametujejo. Povelje je kar mogoče nemško, in nemški so tudi oklici na „verzamlünze“ in „übünze“. Požarna bramba v Glinjah je bila iz početka slovenska, zato ima še zdaj slovenska pravila. Pozneje so jo pa nemškutarji v pest dobili, menda zato, ker so nemškutarski Medborovčani k njej pristopili. Zdaj se čuje, da hočejo Medborovčani svojo lastno brambo narediti. Ako se to zgodi, potem bo Glinjskim Slovincem morda spet mogoče, da društvo v slovenske roke spravijo. To se je že takrat skušalo izpeljati, ko je bil g. Fric za načelnika, ktere ga hvalijo, da je društvo dobro vodil. Pa on je imel takrat preveč nasprotnikov. Šmarješka požarna bramba je zdaj dobila slovenskega rodoljuba za načelnika. Morda bo on toliko možat, da se bo potegnil za svojo materno besedo in upeljal pri brambi slovensko povelje (komando). Našim požarnim stražam priporočam, naj se naročijo na strokovni list „Vatrogasac“, ki izhaja v Zagrebu v hrvaškem in tudi v slovenskem jeziku. Čisto slovenskega lista za gasilce namreč do zdaj še ni, torej podpirajmo tega, ki je vsaj na pol slovensk.

Iz spodnjega Roža.* (Samomori in nesreče.) Med vernim slovenskim ljudstvom so bili nekdanj samomori redka prikazen. Zdaj se pa (žal!) vedno bolj množijo, kolikor bolj se vera v sreih majati in pešati začena. V nedeljo dné 29. mal. srpana so iz Drave potegnili truplo Janeza Žalnika iz Borovelj in pokopali so ga v Glinjah. Uzrok samomora ni znan; toliko je gotovo, da pomanjkanja ni trpel. Zdaj je pa iz Borovelj zginil cerkovnik in organist, in ljudje se bojijo kake žalostne novice. Ljudje so že vsi prestrašeni zavolj samih nesreč in samomorov. V Selah sta en možki in ena ženska s črešnje padla, v Plajbergu pa tudi ena ženska. Obe ženski ste umrli, možki menda še živi.

Od Drave. (Posnemanja vredno.) Pred nedavnim časom so v Londonu, poglavitnem mestu Angleške, zborovale žene, ki so sklenile, na vsak način boriti se zoper žganjpitje. Memogredé omenjam, da je na Angleškem in posebno v Londonu žganjpitje tudi precej med ženstvom razširjeno. Zborovanja se je udeležilo nad 1000 žen in ena izmed njih je navedla, koliko se samo v Londonu zapije na žganju: namreč 300 milijonov goldinarjev. In za toliko denarja si londonski prebivalci kupujejo samo nesrečo za svoje hiše: bolezni, prepir, revščino itd. — Pri nas sicer žganjpitje ni tako razširjeno, a tudi v tem oziru nismo popolnoma nedolžni. Pri nas se sploh misli, da upijani se s pivom ali z vinom ni tako grdo, kakor z žganjem,

kakor bi bilo plemenitnejše ustreliti se, kot skočiti v Dravo. Da bi naše ljudstvo ostalo trezno, to je tudi ena naloga vseh rodo- in domoljubov.

Iz Radiš. (Raznoterosti.) Tukajšnjemu mežnarju, Josipu Pistotniku, kateri je ob enem tudi gostilničar, je bila iz njegove izbe ukradena srebrna ura s srebrno verižico vred, skupaj 17 gld. vrednosti. Ima sicer nekega človeka na sumu, ali kaj mu to pomaga, ker ga vendar pred sodnijo prijeti ne zamore. Ali Božji pravični sodbi pa gotovo ušel ne bo, ako ukradene reči pravemu lastniku nazaj ne povrne. — Dne 18. vel. srpana okoli 9. ure zvečer je toča močno padala. Vsi smo se silno prestrašili in to posebno zavolj ajde; vendar pa, ker je poprej močno deževalo in je bila toča le prav drobna, tako tedaj ni naredila veliko škode. Ako nam Bog le ajdo še obvaruje, bomo imeli potem prav dobro letino. — V sosedni fari Podkarnosom je 20. vel. srpana ob 1. uri po noči bil velik požar; v Fovji vasi pogorelo je 5 hiš in v eni, v kateri je goreti začelo, je zgorela tudi vsa živina. Ubogi kmetje! vse upanje celega leta in vse delo njihovih rok je proč; zakaj najbolje in najpotrebnejše žito, kakor rž, pšenica in ječmen, je proč. Odkod zdaj za zimo kruha dobiti? in odkod tudi dobiti denarja za davke, za posle in za poplačanje dolgov? Pač je res, da je žito zdaj prav dober kup, ali kaj to pomaga, ko kmetu denarja nikjer dobiti ni mogoče? In pri vsem tem slabem kmetovskem stanju se v merodajnih krogih, kakor v državnem in deželnem zboru, za kmeta le prav malo kaj zgodi; — vse je v judovskih rokah. Poslanci pred volitvami vselej kmetovskim volilcem obečujejo zlate čase, da njihove glase pridobijo, pa kekar so voljeni, potem pa je njih prva skrb le nemškutarija, to je ponemčevanje ubogih slovenskih kmetov; nemškutarija pa še nobenega slovenskega kmeta nasitila ni in ga tudi ne bo. Od liberalcev ravno kmet nič nima kaj dobrega pričakovati. Ko bi vendar vsem kmetom, nemškim in slovenskim, se enkrat oči odprle, da bi to spoznali in zanaprej se po tem pri volitvah tudi ravnali.

Iz Reberce. (Raznoterosti.) Kako je priljubljen „Mir“ po vseh slovenskih krajih, to sem zadnjič jasno videl. Bil sem pri nekem gospodu na obisk. Cel dan so že popraševali posli, kdaj pride „Mir“. In ko so ga sprejeli! Če tudi že trudni, zbrali so ga od prve vrste do zadnje. In ko so ga drugi dan, bila je ravno nedelja, dobili vaščani v roke, kakšno veselje je bilo to; vsedli so se takoj pod bližnjo košato lipo ter ga pridno prebirali, dokler jih ni poklical glas zvona v hišo Božjo. Bil sem prav vesel, da najdeš ti, dragi „Mir“, toliko priljubljenosti med slovenskim ljudstvom. A tvoj sad pa tudi ne izostaja. Tam, kjer je pred nekaterimi leti ljudstvo še spalo globoko duševno spanje glede narodnosti, tam se zdaj vzbujajo in se zavedajo verne Slovence. In to je tvoj sad, dragi „Mir“. In ko pridem nazaj v rojstno vas, zagledam, srce mi je trepetalo od veselja, nad vratmi vaške gostilnice v velikanskih črkah slovensk napis: „Gostilnica“. Ja, prav tako, sem si mislil, če prebivajo tukaj Slovinci, se hočemo tudi kot take pokazati in ne delati nemških napisov, kar žalibog, vidimo po mnogih krajih, kjer prebivajo samo le Slovinci. Zato pa, dragi popotnik, kekar prideš utrujen in naprašen skoz našo vas, vstopi noter, kjer se ti bode s slovensko gostoljubnostjo postreglo, ravnojač se po načelu: svoji k svojim. — Za Reberce dviga se precej visoka takojimenovana „Šimanova“ gora v sinje nebo. Človeku, dospevšemu tja, se odpre prav prijazen pogled po planinah in ravninah. Na vrh te gore stoji že dolgo let prijazen križ. Naši župljani so imeli že od dolgih časov lepo navado, iti vsako leto, in sicer na dan sv. Roka, tja gor h križu in opravljati tukaj svojo pobožnost. A vihar in dež sta sčasoma poškodovala križ. In tako so sklenili vaščani popraviti križ in ga olepšati, kar se je tudi letos storilo. Veliko so ljudje trpeli nosivši potrebne reči na goro, a storili so vse potrpežljivo darovavši vse trpljenje Vsegamogočnemu. Popravili so križ prav lepo in marsikteri se je veselil dneva, ko bode gori opravilo. In napočil je dan 16. vel. srp., ki je bil jako krasen. Nebo je bilo jasno kot ribje oko, in solnce je veličastno priplavalo v krasnem svitu iz za sinjih gorā ogrevat vzbujajočo se prirodo. In komaj so prisijali prvi žarki svetlega solnca, zagrmeli so vrh gore topiči in naznanjali ljudem, da se bode vršila tukaj danes redka slavnost. Po dokončanej službi Božji v farni cerkvi podalo se je ljudstvo v mnogobrojnem številu na goro prav veselega srca. Vaške deklice spletile so iz prijetno duhtečih cvetlic vence ter okrasile z njimi križ, da ga je bilo prav mično pogledati. Ko so ljudje dospeli na vrh se nekoliko oddahnili od trudapolnega pota, prečitali so g. župnik sv. evangelij ter naredili potem prav mično propoved. Da, bil je to prav lep in vzvišen prizor, ko so g. župnik vrh gore, v prosti naravi, kjer so drobne ptičice prepevale okrog, in se je nad nami širilo sinje nebo, propovedovali vernemu ljudstvu, kot je nekdanj Jezus, naš Zveličar, propovedoval na gori

„Oh, kaj si mislite, jaz imam druge skrbi.“

„A komaj odide, krčmarica gledajoč palico reče: „Rada bi vedela, kdo mi more braniti, da bi ne rekla: ljuba palica, tepi, te . . .“,“ toda še tega ni izgovorila, že ji je palica jezdila po hrbtu, prav za prav skakljala kakor obsedena in krčmarica je skakljala tudi in klicala vse svetnike na pomoč. In ljudje iz cele vasi so prihiteli, da bi videli, kaj se godi. Prišel je tudi Lakota, ki je koj razumel, kaj se je zgodilo.

„Tako, tako“, klical je Lakota, „zdaj že vém, kam je prišel moj namizni prt pa kura. Le ti, ljuba palica tepi, tepi zmirom več, dokler mi ta sleparska baba ne vrne namiznega prta in kure.“

In krčmarica je za Boga prosila — in je vrnila prt in kuro. Lakota pa je oboje vzel in prinesel domū. Od tistega časa pa je imel z otroci zmirom dovolj jesti. Dobil je še več otrók in vsi so vsega zadosti imeli.

Smešničar.

Ko je bil shod volilcev v Melbičah, je rekel neki učitelj, da se „nove slovenščine“ ne more naučiti. Neki kmet ga je pa zavrnil: „To pride od tod, ker imate slabo glavo.“

Jurkovič: „Čemu se ponujaš za poslanca, saj sicer ne maraš za politiko?“

Mirkovič: „Da bom tudi jaz smel enkrat kaj spregovoriti; doma pred ženo moram vedno molčati.“

*) Zakasnjeno zaradi obilice družega gradiva. Ured.

svojim poslušalcem. Molile so se tudi in pele litanije, med kterimi so tudi pokali topiči, da je odmevalo po hribih in ravninah. Po dokončanem opravilu so zapeli vaški fantje in dekleta nekatere pesmi, ki so se prav milo razlegale okrog. Bila je to redka slavnost in gotovo so navdajali vsakega blagi čuti polni hvale do Stvarnika nebes in zemlje, in nikdo ne bode žaloval, da je storil to pot tja gori, ampak ta dan bode ostal gotovo vsakemu dolgo v blagem spominu.

Iz Malih Čap. (Gospodarske stvari. — „Svoji k svojim“. — Občinske volitve.) V 19. številu „Mira“ ste nam priporočili ustanovo „slovenskega gospodarskega društva“. Misel je bila prav dobra, zato sem mislil, da se bo mnogo rodoljubov oglasilo, da bodo začeli ta nasvet v časnikih prereštevati; pa oglašil se je en sam kmet. Mi Slovenci smo še premrzli in preboječi za večja podjetja, zato pa ostanemo tudi reveži. Marsikteri kmet misli, da dobro gospodarstvo leži samo v tem, da pridno dela in na živino gleda. To je res zelo potrebno; pa v naših, za kmete neugodnih časih si s samo pridnostjo ne bomo dosti pomagali, ker naši poljski pridelki nemajo skoro nobene cene. Mi se moramo za svetom obračati, ker je svet močnejši ko mi, se moramo ravnati po novih razmerah in tiste za nas porabljeni in izkoriščati, namesto jim glupo nasprotovati in na tihem godrnjati. Včasih se je mislilo, da zemlja stoji in se solnce okoli zemlje suče; zdaj pa vemo, da solnce stoji in se le zemlja okoli njega vrti. Tako je tudi s kmetom. On ne sme ostati pri svoji trmi, pri starem kopitu, in govoriti: „Kakor so gospodarili moj oče, tako bom tudi jaz.“ Če pa pri tej starokopitnosti vedno bolj v revščino leze, ali je to pametno? Nikakor! Kmet se dobrih novotarij ne sme braniti. Če vidi, da žito nema cene, da se pa živina dobro prodá, potem mora svoje gospodarstvo tako zasuskati, da več krme pridelja in da more več živine rediti; ne bo škodovalo, če kako njivo v travnik spremeni. S travniki mora pa tudi lepo in umno ravnati, jih gnojiti, čediti, namakati itd. Kako to storiti, kje dobiti umetnih gnojil itd., tega se bo naučil iz „Kmetovalca“, ki v Ljubljani izhaja in kmete lepo in dobro poučuje, kako morajo gospodariti, da bodo več pridelali. Kmet ne sme misliti, da že sam vse vé, kar kmetško delo zadene; to ni res, svet gre naprej, tudi pri kmetijstvu iznajdejo zmirom kaj novega, kaj boljšega. Zato mora pa kmet v naših časih pridno prebirati, posebno take časnike, kakor je „Kmetovalec“. Kmet mora poslušati tudi take gospode, ki sicer niso kmetovalci, pa imajo oči po svetu obrnjene, in vse vidijo, kako znajo liberalni podjedi in judovske vrane kmetov pridelke v svojo malho spraviti in pojesti. Ti študirani gospodje vidijo, kodi denar po svetu leta in kje se na kupe zbira; taki nas znajo svariti in prav poučiti. Ko bi se naredilo veliko gospodarsko društvo za slovenske dežele, kakor je „Mir“ nasvetoval, potem bi tisti dobiček, ki ga imajo nemški in laški prekupei, v naših rokah ostal, ljudje pa bi dobivali boljši kup in pristno, nepokvarjeno blago. Le pogledimo, koliko nam koristijo naše posojilnice! Kako težko bi bilo v teh slabih časih kak denar na posodo dobiti, ko bi ne imeli posojilnic! Mnogo pa je kmetov, ki so v posojilnici že denar dobili, pa še zdaj ne vejo, da so nam te posojilnice ustanovili slovenski rodoljubi. Te može bi morali mi kmetje bolj spoštovati in rajši ubogati, kedar nam kaj svetujejo, saj bo le nam v korist. Na nekem zboru je en govornik rekel, da bi nam banka „Slavija“ premije za 20 krajcarjev pri vsakem goldinarju znižala, če bi se cela občina pri „Slaviji“ zavarovala zoper požar. Toda naših kmetov ni mogoče pod en klobuk spraviti; čeravno vejo, da je „Slavija“ bogata in da pošteno plačuje, vendar rajši nosijo svoj denar tujim zavarovalnicam. Naši nasprotniki pa se bolj držijo gesla „svoji k svojim“. Oni ne pošiljajo svojih otrok v slovenske šole, oni ne nosijo svojih denarjev v slovenske posojilnice, oni ne poznajo slovenskih obrtnikov in se izogibljuje slovenskih gostilnic in prodajalnic, oni sovražijo banko „Slavijo“ in vse naprave, kjer se slovensko piše in se slovenščina spoštuje. — Jeseni imamo v Rikarski občini spet občinske volitve. Liberalci in nemškutarji prežijo od vseh strani na nas ter se pripravljajo za volilni boj, mi pa spimo in se ne ganemo. Upamo pa, da nas skušeni voditelji katoliško-slovenske stranke ne bodo zapustili in da bodo še ob pravem času ukrenili, česar je treba, da srečno zmagamo. Sicer se je bati.

Iz Kranja. (Podpora dijakom na novo ustanovljeni Kranjski gimnaziji.) V Kranju sestavi se je začasni odbor, ki je prevzel nalog, skrbeti za dijaška stanovanja in, dokler se ne ustanovi nameravana „dijaška kuhinja“, pri mesečnih iskati podpore za hrano pridnim in ubožnim dijakom. Z zadoščenjem ta odbor priznava, da so se prebivalci Kranjskega mesta, kolikor se jih je moglo naprositi v malih dneh, odkar je došlo oficijelno naznanilo gledé ustanovitve Kranjske gimna-

zije, s hvalevredno požrtvovalnostjo odzvali njegovim prošnjam in tako je sedaj že za precejšnjo število dijakov preskrbljena opoludanska in tudi večerna hrana, katero bodo dijaki dobivali v posameznih hišah ali pa v začasno ustanovljeni skupni obednici. Stariši, ki nameravajo svoje dečke dati v Kranjsko gimnazijo in želijo ali glede stanovanja ali gledé podpore v hrani kacij podatkov, naj se zaupno obrnejo na gimnazijsko vodstvo, kteremu so se in se bodo še izročili vsi dotični podatki. Tisti, ki hočejo prositi podpore, prinesó naj s seboj ubožno spričevalo.

Politični pregled.

Pred državni zbor pride nova postava o krajevnih (lokalnih ali kratkih) železnicah. — Pri ministerstvu se boja izdeluje tudi postava, ki bo vsacega prisilila, da se zavaruje zoper požar. — Izdelana je tudi nova obrtna postava in pride na zimo pred državni zbor. Po tej postavi bodo smeli le taki začeti gostilnico, malo trgovino ali kramarijo, kateri dokažejo, da so se tega obrta naučili. To je dobro, kajti gostilnic in prodajalnic je že povsodi preveč; več pa ko jih je, menj ima vsaka kupcev in pivcev, in mnoge si potem pomagajo s prodajo slabega blaga, ki ga po ceni dobijo. — Za štajerske Slovence se bližajo žalostni časi na šolskem polju, kakor jih imamo mi koroški Slovenci. Deželni šolski nadzornik dr. Jarc je namreč prestavljen na Moravsko, za nadzornika štajerskih ljudskih šol pa je imenovan neki Linhart, Kočevar iz Kranjskega, ki je na glasu hudega nasprotnika slovenščine. Bati se je, da bo skušal ljudske šole, kjer le mogoče, ponemčiti, in da bo v strahu imel rodoljubne slovenske učitelje. Če bi Linhart res to voljo in nalogo imel, na spodnjem Štajerskem napraviti koroške šolske razmere, potem se bo tam národni boj in prepirla pojstril. Žalostno in graje vredno bi bilo, če bi vlada, ki bi morala miriti, še sama olje v ogenj ulivala in ga podpihovala! To pa bi se gotovo zgodilo s ponemčevanjem slovenskih šol in s preganjanjem slovenskih učiteljev. — Med delavci na Češkem se močno širijo krščansko-socialni nazori. Imajo tam že 146 katoliških delavskih društev. V dneh 7, 8. in 9. t. m. so imeli skupen shod v Litomišlu. — Tudi med nemškimi Saksi na Erdeljskem se je začelo národno gibanje, in so se začeli ustavljati nasilnemu pomadjarjenju. Tako je prav! — Na smrt je zbolel grof Pariški, princ Orleanski. Z njegovo smrtjo umakne se spet eden od tistih, ki hrepenijo po francoski kroni. — Katoliški shod je bil v Kolinu na Reni. Izrekel se je za to, naj se sv. Očetu papežu mesto Rim povrne. — V Londonu se je zbralo 100.000 ljudi na tabor. Izrekli so se za to, da naj se gosposka zbornica odpravi, ker se upira vsakej pravici in vsemu napredku. — Nizozemci so bili na otoku Lomboku (Indija) od divjakov hudo tepeni; imajo blizu 100 mrtvih in 200 ranjenih. — O vojski med Kitajci in Japonci se nič gotovega ne zvé. Imeli so več prask in oboji se hvalijo, da so zmagali.

Gospodarske stvari.

Na kaj naj pazi, kdor kupuje vino.

Prva in glavna stvar pri vinski kupčiji je ta, da kupec poizve, kje dobi dobrih vin. Kedar se mu je to posrečilo, ne gleda naj toliko na nizko ceno, marveč na kakovost vina. Napačno ravnajo oni — in teh ni malo — ki si naročajo vina še le takrat, kadar jih hočejo piti. Vino, naročeno v hudem mrazu, po zimi, izgubi mnogo na svoji dobroti, in naj bode še tako dobro in naj se še tako skrbno čuva mraza. Toplinska prememba namreč povzroči nedvomno več ali manj gošče, kar je vinu glede na njegovo zunanost, kakor tudi glede na vsebino na škodo. Motnega vina nikdo ne pije rad, zato naj si vsakdo v jesenskem in zimskem času oskrbi vino le tedaj, če je vreme milo in prijetno. Ravno kar pripeljano vino se mora spraviti v take prostore, ki imajo srednjo toplino; pod 10° C. ne sme biti. Tu naj se vino spočije. Ni sicer treba, da se v prostorih, v ktere se shrani vino, kuri, a v ledenice naj se vino nikdar ne stavi. Vino je pitno še le po 14dnevem počitku.

Ako se vino dene v steklenice, stoje naj te nekoliko časa po konci (se ve da to ne sme trajati tedne), potem naj se pa polože na kak suh prostor. Vsako vino ima na dnu vinske posode nekoliko gošče (drož); čim boljše je vino, tem več ima gošče. Tako vino se mora nekoliko časa poprej pretočiti, predno se prinese na mizo, da se med tem časom učisti. Tudi najboljše vino se pokvari, ako se v nepolni posodi pusti dva ali več dni v kakem gorkem prostoru. Rudeča vina so bolj vonjava pri srednji toplini nego, ako so premrzla; belim vinom pa hlad

ugaja. Vino iz steklenic naj bi se ne pilo koj, ko se steklenica odmaši, marveč še le čez nekoliko minut. „Kmet.“

Novičar.

Na Koroškem. Princezinja Štefanija je bila nedavno pri sv. Krvi in koračila tudi do precejšnje višočine Velikega Zvona. — Toča je hudo tolkla v Celovcu in okolici dné 29. vel. srpana. V mestu je pobila mnogo šip; največ škode imajo vrtnarji; v okolici je pokončala hajdo. — Blizo Kamna je v Dravi utonil Val. Kraiger. — Pod naložen voz je prišel in smrt storil Orešnikov hlapec v Grebinjskem Kloštru. — Nova pošta se je odprla v Goričah na Zili. — Volitve za deželni zbor bodo dné 27. t. m. za kmetijske občine v okrajih Trbiž, Podkloster, Št. Mohor in Kočane, dné 29. t. m. pa za mesta in trge Trbiž, Nabrjet, Bleiberg-Krent in Št. Mohor. — Pri Miklavcu se je dacar Magerle tako hudo opekel, da je za opeklinami umrl. — Za cerkev sv. Jožefa v Predoru (Bosna) je nabrala gospa Jurak v Guštanju 5 gld. 80 kr. — V Malem Tminu je zgorela kočja gozdnarja Migliča v Žabnicah. — „Katoliško-politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem“ napravilo je javen shod dné 8. t. m. v Št. Jurji in danes dné 10. t. m. zboruje na Ziljski Bistrici. Obširneje poročilo o obeh shodih prinesemo prihodnjic.

Na Kranjskem. Bukvarna J. Giontini v Ljubljani je na svetlo dala sledeče nove knjige za mladino: „Maršal grof Radecki“ (20 kr.), „Potovanje v Liliput“ (20 kr.), „V delu je rešitev“ (30 kr.), „Venček pravljic“ (20 kr.), „Šaljivi Jaka“ II. del. (20 kr.). Vsaka knjižica ima spredaj lepo sliko. — Novi Savski most pri Radečah se je slovesno odprl in blagoslovil. — Dnó 26. vel. srpana se je v Črnem Vrhu odkril Cigaletov spomenik. — Tovarno bodo zidali v Medvodah. — Toča je pobila okoli Št. Vida in Ježice pri Ljubljani. — Posojilnico bodo ustanovili v Ilirski Bistrici. — V Beli Peči so postavili novo šolsko hišo. — Vrh Triglava je bilo letos 77 oseb. — Dnó 2. kimovca je bil katoliški shod v Vipavi. — Vipavski vinarski zadrugi je poljedelstvo ministerstvo dalo 500 gld. podpore. — Poslanec Šuklje je 15letnega fanta iz Krke rešil v Novem mestu. Bilo je mnogo gledalcev, pa noben drugi si tega storiti ni upal. Vsa čast pogumnemu možu!

Na Štajerskem. Novo mašo so imeli v Sladini. — V Ormožu so nemškutarji odstranili slovensko zastavo z zvonika. — V Pilštanju so mil. g. knezoškof posvetili na novo preslikano cerkev in prenovljene oltarje. — Strela je užgala pri Sketu v Kostivnici. Vse je zgorelo. — Pri sv. Duhu v Ločah je strela ubila dva možka.

Na Primorskem. Na Livku dobijo tri nove zvonove. — Kot deželna poslanca sta bila voljena: za goriško okolico č. g. župnik Grča, za veliko posestvo pa g. župan Klančič. — Umetniška razstava je v Gorici. — Celovski podobar Fr. Ozbič je v Sežanski cerkvi izpod strehe na kor padel; vendar se ni preveč poškodil in je kmalu okreval. — V Cirknem so odkrili spominsko ploščo slovečega matematika Močnika. — Vinarska zadruga se bo ustanovila pri sv. Križu pri Trstu. — Pri Bukarici so vjeli 4 metre dolzega morskega volka. — Demantno sv. mašo bodo letos darovali upokojeni župnik č. g. Jožef Sovdat v Vrtovinu.

Po drugih deželah. Labo in Vltavo na Češkem hočejo tako uravnati, da se bodo parniki po njima vozili. — Hud vihar je bil po celej Španiji. — Požar je uničil pivovarno, žago, sodarijo in en del grada v Plassu pri Plznu. Škode je 300.000 gld. — V skladiščih na Reki je gorelo več dnij, in vse brizgalnice niso nič izdale. Škode je na milijone.

Duhovniške zadeve v Krškej škofiji.

Dekanijo Celovec (okolico) bodo oskrbovali nasledje vč. g. stolni korar dr. Anton Müller. — Za kanonika v Velikovecu so imenovani vč. g. Franc Holec, provizor v Možici. — Duhovnih vaj v Marjanišču se je udeležilo 40 čč. gg. duhovnikov.

Vabilo.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Beljak in okolico napravi na kvaterno nedeljo, dnó 23. kimovca t. l.

shod

na Dravi v gostilni g. Fr. Gailerja. Začetek ob 3. uri popoldne. Govoril bode gosp. mestni živinozdravnik Deu iz Ljubljane o živinoreji; drugi izvrstni govorniki, ki so obljubili svojo pomoč, razpravljali bodo gospodarsko in šolsko vprašanje. Vrli „Gorotanci“ in naši priljubljeni pevki razveseljevali bodo udeležence z lepim petjem domačih in umetnih pesmij, igralci pa bodo prvo krat igrali novo igro „Od hiše!“ — Z ozirom na prezanjimi vspered vabi na ta shod vse rodoljubne Slovence

odbor.

Vabilo.

Slovenska čitalnica v Glinjah
priredi

veselico

dné 16. kimovca t. l. v gostilni L. Zablačana
na Trati s prav zanimivim sporedom. Začetek
ob 5. uri popoldne.

K prav obilni udeležbi uljudno vabi vse rodo-
ljube in rodoljubkinje **odbor.**

Vabilo.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Haber in
okolico v Medgorjah
bo priredila

zborovanje

pri „Ečlno“ v Selu pri Podkrnosu v nedeljo
dné 16. kimovca (septembra) ob 1/4. uri popoldne
s sledečim vspeedom:

1. Pozdrav načelnika. — Mat. Drobivnik.
2. Slavnostni govor. — Jan. Vidovic.
3. Govor o narodnosti in šoli. — Št. Fr. Bayer.
4. Razni govori in slučajni nasveti.
5. Igra „Svoji k svojim“.
6. Vpisovanje novih udov in plačevanje letnih doneskov.
7. Prosta zabava.

Slovenci in Slovenke, pridite v obilnem šte-
vilu in pokažite, da gre „Slovenec na dan“.

Odpor.

Loterijske srečke od 1. kimovca.

Trst 28 75 53 36 24
Line 47 38 33 83 42

Tržne cene v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hektolitre	
	gld.	kr.	gld.	kr.
pšenica	4	—	5	—
rž	3	10	3	90
ječmen	2	90	3	60
oves	2	—	2	50
hejda	3	50	4	60
tursica (sirk)	3	90	4	85
pšeno	6	10	7	40
fižol	6	20	7	75
repica (krompir)	—	90	1	50
deteljno seme	—	—	—	—
grah	4	—	5	—

Sladko seno je po 1 gld. 40 kr. do 1 gld. 80 kr.
kisló 1 gld. — kr. do 1 gold. 50 kr., slama po 1 gold.
30 kr. meterski cent (100 kil). Frišen špeh je po 64 do
72 kr. kila, maslo in puter po 90 do 100 kr. — Pitane vole
plačujejo mesarji po 35 do 38 gld. stari cent.

Služba za značajnega organista,

izvežbanega v cecilijanskem petju in spretnega v
pisavi je do 1. vinotoka t. l. razpisana. Pismene
ponudbe naj se dostavijo

župnijskemu uradu v Selah, pošta Borovlje.

Služba organista in cerkovnika v Borovljah

se koj oddá. Dohodki so dobri. Žganjar se ne
sprejme. Prošnjiki naj pošljejo svoje prošnje
župnijskemu uradu v Borovljah.

Hnevotinski kvargeljni.

F. A. Knill v Hnevotinu pri Olomucu na
Moravskem prodaja: Hnevotinske kvargeljne
kopo (60 komadov) št. IV. za 58 kr.

" " " V. " 72 "

" " " V. večje " 78 "

s poštanim povzetjem od železniške postaje Olomuc (Ol-
mütz). — Blizo 5 kil težka skrinjica s kvargeljni se pošlje
franko na vsako poštno postajo v Avstro-Ogerski, ako se na-
prej plača znesek 1 gld. 90 kr.

KONJAK.

Ta iz krepkega, na lastnih go-
ricah raščenega vina izvlečena
Francovka je skušen pomoček
za oživiljenje dušnih in teles-
nih močij. Zoper protin, trga-
nje, otrpnenje udov, revmatizem
pomaga čudovito in uteši bole-
čine. Ena steklenica velja 1 gld.
20 kr. Stari konjak je za stare
ljudi in take, ki so bolni v žel-
odcu, prava dobrota. Cena 1 gld.
50 kr. Kdor naroči 4 steklenice,
se mu dá skrinjica zastoj in
plača se na pošti vozna. Dobi se samo pri **Benediktu
Hertl**-nu, graščaku na **Goliču** pri Konjicah na Stajerskem.

Pijančljivost

se lahko ozdravi z antibetinom, kakor mnoge
skušnje pričajo. — Mnogo zahvalnih pisem lahko
vsakemu pokažemo in zastoj pošljemo v pre-
gled. — Zdravilo nema duha, torej se pijaneu lahko
daje tudi brez njegove vednosti. — Ena doza stane
2 gld. 20 kr.; dvojna za bolj zastarane bolezni
4 gld. 40 kr. Poštino plačamo tukaj, ako se denar
naprej na nas pošlje. Prodaja: Adler-Apotheke,
Lugos, Banat Nr. 721.

Luka Zufer,

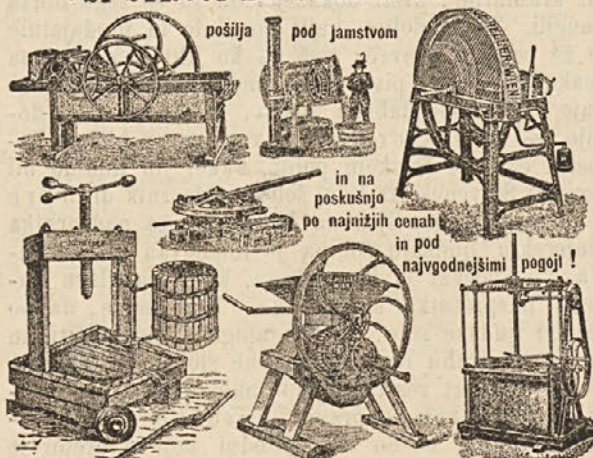
mizarski mojster v Celovcu

priporoča svojo

— bogato zalogo vsakovrstne hišne oprave —
po najnižji ceni.

Delavnica in prodajalnica je na Vetrinskem obmestju št. 55.

VSI STROJI ZA POLJEDELSTVO

Lito železo, surovo ali prirejeno, na vsakovrstne stroje.
Bogato ilustrovani 192 strani obsežni cennik v slovenskem in nemškem jeziku
na zahtevanje takoj zastoj.

IG. HELLER, DUNAJ
2a-PRATERSTRASSE Nr. 49.
Preprodajalci se iščejo.

Steklenice za pivo (ol)

s patentiranim zaklepom se prodajajo literske po
11 kr., poluliterske po 9 kr., kdor jih vzame vsaj
50 komadov.

Jurij Treffer,

steklar na velikem trgu v Celovcu.

PH. MAYFARTH in dr.

C. kr. izključlj. privilegirana

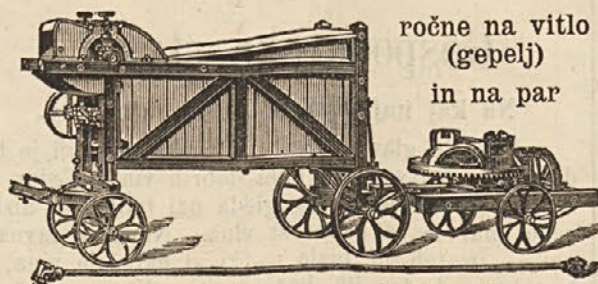
tovarna za kmetijske stroje, livarna železa in fužina na par

na DUNAJU, II. Taborstrasse št. 76.

Ustanovljena 1872. Odlikovana s 370 zlatimi, srebrnimi in bro-
nastimi svetinjami na vseh večih razstavah. 600 delavcev.

Izdeljujejo se trdno in dobro:

Mlatilnice

ročne na vitlo
(gepelj)
in na par

Vitala (gepeljni)

za 1 do 6 glav uprežne živine.

Najnovejše žitne čistilnice, trijerji, stroji za
robkanje koruze, stiskalnice za seno in slamo
na ročno gonbo, stoječe in na uprego.

Ceniki (katalogi) in priznalna pisma se dobijo zastoj. — Zastopniki in prekupci se iščejo.

Natorna vina,

dalmatince, prav dober liter po 15 kr.; tirolec, ita-
lijanc, oger, rudeče po 18 do 24 kr.; belo po 20 do
26 kr.; istrijanec iz Umage po 22 kr., zelo pripo-
ročila vreden za take, ki imajo malo krvi, v sodih
56 litrov več. Za pristnost jamčim.

Nadalje priporočam svojo zalogo moke iz I. par-
nega mlina v Budimpešti v vrečah po 85 kil ter
vse drugo tržaško blago, mast, žgane pijače itd.
Vse prav dober kup.

Amand Prosen

v Celovcu, kosarske ulice št. 24.

Stročovo štopo (Waldstaub)

kupuje po najboljši ceni

Paar v Pliberku.

Pijte kavo

vedno
mešano z

Oelzovo

kavo

Zakaj? Zato, ker daje kavi prijeten
duh in lepo rumenkasto barvo. Ker je
Oelzova kava izdelana iz najboljših, čiste
tvarine in je zelo tečna. Za zdrave in bolne
je to okusna in krepka jed. Pri nakupu
pazite na ime **Oelz** in na **varstveno
marko.**

Dobi se v **vseh** boljših prodajalnicah
za tržaško blago.

V vsaki fari in občini

se nastavi en pameten, spoštovan in premožen človek

— kot zaupni mož —

in bo imel kot tak precejšen postranski zaslužek.
Pismene ponudbe je poslati z naslovom: „201.191
Graz, post. rest.“

Važno za vsako

gospodinjo in mater!

Kathreiner-Jeva-Kneipp-ova sladna kava

se je izkazala kot najboljša, najzdravejša in najcenejša primes k navadni bobovi kavi. Slo-
veči učenjaki in zdravniki jo priporočajo posebno otrokom, ženskam in bolnikom, ki trpijo
v želodcu ali na živcih.

Pri nakupu je treba paziti, da se dobi pristno blago. Zahtevajte in jemljite le iz-
virne bele zavojke, ki nosijo ime

Se dobi
povsod.

Kathreiner.

Pol kile
25 kr.